

EXODUS

Van, ki a sírkövet is elhantolná,
és anyanyelvre tanítja a semmit,
mégis a rózsák arcán szakad könnye.

Átmesterkedi magát a halálba,
de nem menekszik át, csak göndör emlék,
és azt is visszaküldi megbocsátás.

A felejtés dús cselekedete
kizár magunkból – s akkor megtörténik,
kire vártunk, a senki. Vagy a május.

Vonakodás az összefüggésektől:
ennyi a bűn. Helyeselt zarándoklat
körpályán jár, mint felhők intézői.

Eszméletig férkőző kegyességek,
köd végtagjai, elgyónt zsinagógák
esdő árnya, bíborban született vér!

Az oszlop is szent, nem csak meglakója,
elidőzni az eltérésben hajlik
barbár imádság haszid hold alatt.

Az érintkezés múlhatatlan búcsú;
a származás félig megérkezés.
Hontalan lenni, mint az igazságok?

Kertbe csalt vad tesz kertésszé vadászt.
Testvér, aki magával kiegészít.
De ami kitudódik, mindig Isten.

Lassúságot üres szív szaporáz,
és felszárítja szurkos álmainkat
a hajnalok ortodox reneszánsza.

